

Arrest

nr. 209 368 van 17 september 2018
in de zaak X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. VERHEYEN
Jan Van Beersstraat 42 / 2
2018 ANTWERPEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 10 april 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 maart 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 16 april 2018 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juni 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 augustus 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. VERHEYEN, en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 3 maart 2017 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van zijn moeder M. N., van Belgische nationaliteit.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris) neemt op 31 augustus 2017 een beslissing houdende weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te

verlaten (bijlage 20). Deze beslissing wordt met arrest nr. 198 310 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vernietigd op 22 januari 2018.

1.3. Op 20 september 2017 diende verzoeker een nieuwe aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van dezelfde persoon.

1.4. Op 19 maart 2018, met kennisgeving op 28 maart 2018, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing houdende weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing, met motieven als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 03/03/2017 en op 20/09/2017 werd ingediend door:

*Naam: N.
Voorna(a)m(en): J. P.
Nationaliteit: Suriname
Geboortedatum: 04.11.1985
Geboorteplaats: M.
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te: (...)*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn Belgische moeder, de genaamde N. S. M. (RR: (...)) in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15/12/80.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 1 de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'die bloedverwanten in neergaande lijn (...) beneden de leeftijd van eenentwintigjaar of die te hunnen las te zijn (...)'

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en De referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Als bewijs van dat ten laste zijn werden volgende bewijsstukken voorgelegd:

Attest Management Instituut Grondregistratie en Landinformatie Systeem (MI-GLIS) Afdeling Kantoor van de Bewaarder dd. 18.09.2017 en dd. 13/10/2016 ,

Attest van inspectie der directe belastingen waarin staat dat betrokkene in 2016 en 2017 geen inkomen heeft genoten.

bewijs van het overmaken van geld aan betrokkene in 2010 twv 890 euro, in 2011 twv 800 euro, in 2013 twv van 2586 +711.5 euro, in 2015 twv 250 + 1091,50 euro.

Historiek transactie Moneygram dd. 09/09/2013 (2586 euro) + 30/01/2013 (711,50 euro) + 27/12/2015 (1091 euro)

Aan de hand van de voorgelegde documenten kan niet worden gesteld dat betrokkene afdoende heeft aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

De attesten betreffende het onvermogen van betrokkene werden immers opgesteld op een moment dat hij niet meer in Suriname verbleef. De relevantie ervan wordt dan ook betwist. Het attest van MI-GLIS betreft de situatie van oktober 2016 en september 2017, niets sluit uit dat betrokkene wel degelijk onroerende goederen bezat toen hij nog in Suriname verbleef.

Het attest van de inspectie der direct belastingen getuigt van het feit dat betrokkene geen inkomen had in 2016 en 2017, dat spreekt voor zich gezien uit het paspoort van betrokkene blijkt dat hij reeds op 7.01.2016 is afgereisd naar Nederland. Nergens uit het voorgelegde paspoort blijkt dat hij nadien nog is teruggereisd. Niets sluit uit dat toen betrokkene nog daadwerkelijk in Suriname woonde, hij wel degelijk inkomen had.

Daarnaast is er niet afdoende aangetoond dat betrokkene financieel afhankelijk was/is van de referentiepersoon vanuit het land van herkomst of origine. De stortingen die als bewijs werden voorgelegd zijn uiterst beperkt en onregelmatig (890,00 euro in 2010, 800 euro in 2011, 3297,50 euro in 2013 en 1341,50 euro in 2015) om daadwerkelijk afhankelijk van te zijn. Deze tonen dan ook niet aan dat verzoekende partij in het land van herkomst onvermogen was.

Tenslotte blijkt uit het administratief dossier dat betrokkene sedert 18/08/2017 tot 22/04/2018 is tewerkgesteld bij de firma D. V. BVBA. Aangezien betrokkene zelf over een inkomen kan beschikken, kan niet gesteld worden dat hij financieel ten laste is van de referentiepersoon.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40 ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

*De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tót een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. De te vervullen voorwaarden en voor te leggen bewijsstukken kan u terugvinden op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be).
(...)"*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert vier middelen aan die, omwille van hun samenhang, samen worden behandeld.

Deze middelen luiden:

"Verzoekende partij heeft alle elementen aangebracht zodat er ten onrechte een negatieve beslissing werd genomen door DVZ waardoor de gezinshereniging ten onrechte ongegrond werd verklaard om de volgende redenen :

Eerste middel : schending van art. 40 ter en art. 40bis §2 1°lid, 3° van de Wet van 15.12.1980.

Tweede middel : schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, m.n. het motiveringsbeginsel.

Derde middel : schending van de regels van behoorlijk bestuur : het zorgvuldigheidsprincipe.

Vierde middel : schending van het "evenredigheidsbeginsel" alsmede schending van art. 6 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden ondertekend op 4 november 1950 te Rome en goedgekeurd bij de Wet van 13 mei 1955.

2. IN RECHTE

Eerste middel : schending van art. 40 ter en art. 40bis §2 1°lid, 3° van de Wet van 15.12.1980.

Art. 40ter van de Vreemdelingenwet stelt dat familieleden van een Belg een verblijfsrecht kunnen bekomen onder dezelfde voorwaarden als de familieleden van een burger van de unie.

Over welke familieleden spreken we ? Art. 40bis §2 3° spreekt over o.a. "de bloedverwante in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner... beneden de leeftijd van 21 jaar of die ten hunne laste zijn...";

Verder spreekt art. 40bis §4 over de financiële draagkracht van de referentiepersoon doch dit is niet in betwisting voor wat betreft de moeder van de verzoekende partij ;

De wettelijke bepaling stelt dus duidelijk dat wanneer de referentiepersoon Belg is, nl de moeder van verzoekende partij, diens afstammeling in neergaande lijn een verblijfsrecht bekomt wanneer het kind ten hare laste is onverschillig de leeftijd ;

DVZ gaat nu een bijkomende voorwaarde stellen opdat in concreto een verblijfsrecht zou kunnen toegekend worden aan verzoekende partij nl. dat hij moet aantonen enerzijds voor zijn verblijf in het Koninkrijk, geen eigendommen gehad te hebben in Suriname en anderzijds voor zijn verblijf in het Koninkrijk in Suriname geen inkomsten gehad te hebben ;

Welnu deze bijkomende voorwaarden zijn nergens gesteld in de vermelde wetsartikelen zodat DVZ een schending doet van de vermelde artikelen nl. art 40ter van de Vreemdelingenwet alsmede de daaraan gekoppelde voorwaarden vermeld in art. 40 van de Vreemdelingenwet ;

Ten overvloede van recht wenst verzoekende partij toch op te merken dat men realistisch dient te zijn vermits uit het feit dat de moeder van de verzoekende partij gelden op stuurt naar verzoekende partij in het thuisland daarmee wel is aangetoond dat hij geen inkomsten heeft uit arbeid ;

Hoe zou verzoekende partij op zijn leeftijd eigendommen gehad hebben in Suriname ?;

Dat DVZ niet realistisch is vermits een jongen van 20 jaar in Suriname geen rockefeller is ;

Het enige wat ter zake is of er een ondersteuning is geweest door de moeder opzichts verzoekende partij op het ogenblik van de aanvraag en dan mogen we ons situeren op 03.03.2017 en op 20.09.2017 ;

Verzoekende partij toont duidelijk aan en dit wordt niet betwist door DVZ dat er regelmatige betalingen zijn geweest ;

Tweede middel : schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, m.n. het motiveringsbeginsel.

Aangezien men art. 40ter van de Vreemdelingenwet heeft geschonden, heeft men niet behoorlijk rekening gehouden met de toestand van verzoekende partij in het kader van het toekennen van een verblijfstitel aan de verzoekende partij zodat onvoldoende rekening is gehouden met de concrete situatie zodat de beslissing a quo niet naar behoren werd gemotiveerd ;

Terecht wordt er in het arrest van 22.01.2018 het volgende opgemerkt :

"... De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954)" (stuk 3) ;

Bij de beslissing a quo houdt men geen rekening met het feit dat de moeder van verzoekende partij een regelmatige ondersteuning gegeven heeft aan haar zoon en vanaf het begin gaat men bepaalde insinueringen maken naar toestanden in Suriname : mogelijke eigendommen van verzoekende partij en mogelijke tewerkstellingen na terugkeer ;

Zoals hoger aangeduid zijn deze punten niet ter zake op dit ogenblik : hoe zou een moeder gaan helpen wanneer haar zoon een rockefeller is met eigendommen ?? en wanneer verzoekende partij zou teruggekeerd zijn om te gaan werken na 2016 – quod non – dan moet DVZ dat maar eens bewijzen ;

Het feit dat verzoekende partij nu mogelijkerwijze een vervanginkomen bekommt op basis van de Belgische Wetgeving is niet ter zake daar de situatie op 03.03.2017 moet worden bekeken ;

Derde middel : schending van de regels van behoorlijk bestuur : het zorgvuldigheidsprincipe.

Aangezien in het kader van de regularisatieprocedure en meer bepaald de gezinshereniging men het zorgvuldigheidsprincipe niet heeft gerespecteerd, heeft men ook niet de regels van het behoorlijk bestuur gerespecteerd ;

Vierde middel : schending van het "evenredigheidsbeginsel" alsmede schending van art. 6 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden ondertekend op 4 november 1950 te Rome en goedgekeurd bij de Wet van 13 mei 1955.

Aangezien in het kader van de gezinshereniging men het principe van het evenredigheidsbeginsel niet heeft gerespecteerd daar verzoekende partij wel degelijk ten laste is van zijn moeder tot op het ogenblik dat hij zijn aanvraag indiende en ook nu nog zodat er geen evenwicht is tussen enerzijds de aanvraag en het resultaat nl. de negatieve beslissing van DVZ nl. de beslissing a quo;"

2.2. Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Deze bepalingen hebben tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen. Hij moet kunnen beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. De beslissing tot weigering van verblijf verwijst naar de juridische grondslag: artikel 52, § 4, 5°, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) en naar de artikelen 40bis, §2, eerste lid, 3°, en 40ter van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing weigert de aanvraag omdat verzoeker niet afdoende aantoonde in het herkomstland ten laste te zijn van een referentiepersoon, zijn moeder, en niet afdoende aantoonde dat hij onvermogen was ten tijde van het verblijf in het herkomstland en in de periode van 18 augustus 2017 tot 22 april 2018 zelf tewerkgesteld was.

De aangehaalde bepalingen zijn niet geschonden.

2.3. Verzoeker bekritiseert de bestreden beslissing inhoudelijk en voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van de artikelen 40ter en 40bis, §2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet.

De Raad is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk haar besluit heeft genomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;"

Artikel 40bis, §2, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;(...)”

In toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet is artikel 40bis, §2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet ook van toepassing op bloedverwanten in neerdalende lijn van een Belg die niet zijn recht op vrij verkeer binnen de lidstaten van de Europese Unie heeft uitgeoefend.

Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Dit houdt ook in dat zij zich moet steunen op alle gegevens en dienstige stukken. De overheid moet zich afdoende informeren over alle relevante elementen.

De zorgvuldigheidsplicht geldt ook voor de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. In het kader van een verblijfsaanvraag rust de bewijslast bij de aanvrager die zorgvuldig moet zijn bij het indienen van de aanvraag en alle relevante stukken en elementen moet aanbrengen zodat de gemachtigde kan beoordelen of hij voldoet aan de wettelijke voorwaarden. De verplichting, die in dit geval rust op de verzoekende partij, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting (RvS 28 april 2008, nr. 182.450).

2.4. Het is niet betwist dat verzoeker moet aantonen ten laste te zijn van diens moeder, nu hij meerderjarig is. De bestreden beslissing stelt de financiële draagkracht van de moeder inderdaad niet in betwisting.

De Raad van State heeft bevestigd dat er voor de bloedverwant in neerdalende lijn van een Belg geenszins een voorwaarde wordt toegevoegd aan de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet door te vereisen dat aangetoond wordt dat het familielid-derdelander reeds in diens land van nationaliteit of herkomst afhankelijk was van de materiële ondersteuning van de referentiepersoon (cf. RvS 12 november 2013, nr. 225.447).

Verzoeker stelt dat met de voorgelegde stukken op afdoende wijze is bewezen dat hij in het herkomstland ten laste van diens moeder was. Hij verwijst naar de geldstortingen, correct omschreven in de bestreden beslissing als *“bewijs van het overmaken van geld aan betrokkene in 2010 twv 890 euro, in 2011 twv 800 euro, in 2013 twv van 2586 +711.5 euro, in 2015 twv 250 + 1091,50 euro. Historiek transactie Moneygram dd. 09/09/2013 (2586 euro) + 30/01/2013 (711,50 euro) + 27/12/2015 (1091 euro).”*

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker trachtte diens onvermogen aan te tonen aan de hand van een attest ‘Management Instituut Grondregistratie en Landinformatie Systeem (MI-GLIS) Afdeling Kantoor van de Bewaarder’ d.d. 13 oktober 2016 en d.d. 18 september 2017 en een attest van inspectie der directe belastingen, waarin staat dat hij in 2016 en 2017 geen inkomen heeft genoten.

Daar omtrent het *“ten laste”* zijn van de referentiepersoon geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de verwerende partij discretionair oordeelt of verzoeker het bewijs van de voorwaarden levert. Aldus kan de verwerende partij in het raam van deze ruime appreciatiebevoegdheid rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden afleiden uit de daartoe relevante stukken en verklaringen die zij zelf bepaalt en waarvan zij de overlegging vereist. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

De Raad verwijst naar de interpretatie van het begrip *“ten laste”* van het Hof van Justitie in de arresten *Jia* (HvJ C-1/05, 9 januari 2007, par. 35 en 37) en *Reyes* (zaak C-423/12 van 16 januari 2014). Daaruit volgt dat meerderjarige kinderen slechts een verblijfsrecht erkend kunnen zien indien ze materieel worden ondersteund door de ascendent, die een burger is van de Unie, die in België verblijft omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien en dat die afhankelijkheid reeds bestaat in het land

van oorsprong of herkomst tot op het moment van de aanvraag. In het arrest *Reyes* van het Hof van Justitie wordt dit verwoord als volgt:

*“20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest *Jia*, reeds aangehaald, punt 42).*

*21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest *Jia*, reeds aangehaald, punt 35).*

*22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest *Jia*, reeds aangehaald, punt 37).”*

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing bijkomende voorwaarden aan de wet toevoegt doordat hij moet aantonen geen eigendommen te hebben in Suriname en geen inkomsten te hebben gehad. Vooreerst wordt er opgemerkt dat verzoeker niet aantoonde in 2016 en 2017 nog in zijn herkomstland te verblijven. Bovendien gaat verzoeker voorbij aan het gegeven dat de bestreden beslissing stelt dat de geldstorting van diens moeder te onregelmatig zijn en uiterst beperkt zijn om een daadwerkelijke afhankelijkheid aan te tonen. Dit motief is nochtans determinerend.

Nu de bestreden beslissing stelt dat de geldstorting van de referentiepersoon te beperkt en onregelmatig zijn, wordt de aanvraag niet enkel afgewezen door het niet aanvaarden van de attesten. Verzoekers kritiek over de attesten 'MI-GLIS' en het attest van de inspectie van directe belastingen is gericht tegen een overtollig motief. Verzoeker meent ten onrechte dat de bestreden beslissing een bijkomende voorwaarde aan de wettelijke bepalingen toevoegt door te eisen dat hij moet bewijzen dat hij geen onroerend goed had in het herkomstland en geen inkomsten. Deze besluitvorming kan niet teruggevonden worden in de bestreden beslissing. De bestreden beslissing beantwoordt de voorgelegde bewijsstukken van verzoeker.

Het loutere feit van eens per jaar een geldsom over te maken bewijst op zich nog geen reële afhankelijkheid. In dit geval ontbreekt enige storting van 2014 en deze van het jaar 2015 dateert van 27 december 2015 zodat op kennelijk redelijke wijze kon geoordeeld worden dat de geldstorting te beperkt en onregelmatig zijn. Verzoeker betwist niet dat hij al op 7 januari 2016 zijn land verliet en naar Nederland reisde, zodat hij slechts één geldtransfer bijbrengt voor de jaren voordien: 2014 en 2015. De verwerende partij kan gevolgd worden in haar redelijk besluit dat de geldstorting te beperkt zijn en te onregelmatig. Er blijkt uit het paspoort niet dat verzoeker na het verlaten van zijn land op 7 januari 2016 nog terugkeerde en verzoeker betwist niet het motief dat de verwerende partij ervan uitgaat dat hij niet terugkeerde.

Verzoeker verwijst tevergeefs naar het arrest 198 310 van de Raad. De Raad vernietigde de eerdere beslissing omdat *“(…)Verzoeker kan in die zin worden gevolgd waar hij stelt dat de gemachtigde geen opmerkingen heeft gemaakt over het “ten laste” zijn van verzoeker.*

In haar nota stelt verwerende partij dat “deze storting bovendien uiterst beperkt en onregelmatig zijn (890,00 euro in 2010, 800 euro in 2011, 3297,50 euro in 2013 en 1341,50 euro in 2015) om daadwerkelijk afhankelijk van te zijn. Deze tonen dan ook niet aan dat verzoekende partij in het land van herkomst onvermogen was”. Deze repliek komt neer op een a posteriori motivering.

Aldus blijkt uit de bestreden verblijfsweigering dat de gemachtigde enkel uitspraak doet over het bewijs van onvermogen van verzoeker, hetgeen niet makkelijk geleverd kan worden. Dit motief volstaat op zich evenwel niet om de bestreden verblijfsweigering te schragen zonder dat uit de bestreden verblijfsweigering noch uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde eerst is nagegaan of de voorgelegde rekeninguittreksels, waaruit blijkt dat verzoeker tijdens een periode van vijf jaar geld ontving van zijn moeder, een situatie van reële afhankelijkheid, die voortvloeit uit een feitelijke situatie van materiële ondersteuning in het land van herkomst tot op het moment van de aanvraag, aantonen.

Gelet op wat hierboven werd besproken, blijkt dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden en dat de bestreden verblijfsweigerings niet deugdelijk is gemotiveerd, zodat een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt aangetoond. Het middel is in de besproken mate gegrond is en leidt tot de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.(...)."

Thans heeft de verwerende partij wel degelijk nagegaan of de geldstortingen een situatie van reële afhankelijkheid aantonen en hierover gemotiveerd. De verwijzing is niet dienstig.

Verzoeker werpt op dat het argument, dat hij niet als "ten laste" kan worden beschouwd omdat hij "mogelijkerwijze" een vervanginkomen heeft, niet terzake is. De situatie moet worden bekeken op het moment van de eerste aanvraag, dit is 3 maart 2017.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker wel degelijk was tewerkgesteld in de periode, weergegeven in de bestreden beslissing. Het gaat niet over een vervanginkomen.

Het motief, dat niet kan gesteld worden dat verzoeker ten laste is van de referentiepersoon omdat hij zelf over een inkomen beschikt, is correct, vindt steun in het administratief dossier en is kennelijk redelijk.

Verzoeker laat gelden dat men als een familielid "ten laste" van een Belg of van een Unieburger wordt beschouwd indien men in de maanden voorafgaand aan de aanvraag afhankelijk was van de materiële bijstand van de referentiepersoon. Hoger is aangetoond dat dit niet het geval is.

Verzoeker voert aan dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de bestreden beslissing verkeerdelijk motiveert door te verwijzen naar het heden.

De Raad wijst erop dat de redactie van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° *iuncto* artikel 40ter van de Vreemdelingenwet niet uitsluit dat verzoeker moet aantonen ook gedurende de periode dat zijn aanvraag nog loopt, ten laste te zijn van de referentiepersoon. Er is immers in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet sprake van bloedverwanten in neerdalende lijn "die te hunnen laste zijn". Deze vaststelling dringt zich des te meer op aangezien artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, dat te dezen van toepassing is omdat verzoeker de zoon is van een Belgische onderdaan, duidelijk en uitvoerig gewag maakt van de verplichting voor de Belgische onderdaan om te beschikken over voldoende bestaansmiddelen om de descendent, zijnde de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet bedoelde vreemdeling, te zijnen laste te nemen. Nergens kan worden gelezen dat deze verplichting om te beschikken over voldoende bestaansmiddelen enkel zou slaan op het ten laste nemen van de descendent in het land van oorsprong. Zelfs indien een descendent van een EU-onderdaan slechts zou dienen aan te tonen dat hij te zijnen laste geweest is en ten laste is op het moment van het indienen van de aanvraag, kunnen voor descendents van Belgische onderdanen strengere voorwaarden gelden. Uit het arrest met nummer 123/2013 van 26 september 2013 van het Grondwettelijk Hof blijkt alleszins globaal dat ten aanzien van een Belg striktere voorwaarden inzake gezinshereniging kunnen worden opgelegd dan ten aanzien van een niet-Belgische Europese burger.

Voorts acht de Raad het niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij in het kader van een aanvraag van een descendent van een Belgische onderdaan oordeelt dat het bewijs van de eigen inkomsten van de aanvrager aantoont dat deze niet ten laste is van de Belgische onderdaan. De aanvraag wordt beoordeeld op het ogenblik dat de bestreden beslissing wordt genomen en niet enkel aan de hand van de gegevens die door verzoeker werden aangebracht bij het indienen van de aanvraag. Er zo over oordelen zou ertoe leiden dat het enkele feit dat de aanvrager in het verleden ooit ten laste is geweest van de Belgische ascendent, zou volstaan om het verblijfsrecht vast te stellen overeenkomstig artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Een dergelijk standpunt is de negatie zelf van het bestaan van wettelijke verblijfsvoorwaarden en kan dan ook niet worden bijgetreden.

Verzoeker diende een verblijfsaanvraag in als persoon ten laste. Het is niet kennelijk onredelijk, noch onwettig te oordelen dat, nu blijkt dat verzoeker niet ten laste is van zijn moeder en eigen inkomsten had, hij dan ook geen aanspraak kan maken op deze verblijfsgrond.

Uit hetgeen hiervoor werd uiteengezet, blijkt dat verzoeker er niet in slaagt aan te tonen dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft uiteengezet dat verzoeker "Tenslotte blijkt uit het administratief dossier dat

betrokkene sedert 18/08/2017 tot 22/04/2018 is tewerkgesteld bij de firma D. V. BVBA. Aangezien betrokkene zelf over een inkomen kan beschikken, kan niet gesteld worden dat dat hij financieel ten laste is van de referentiepersoon.”

Verzoeker maakt de schending van de zorgvuldigheidsplicht, van de materiële motiveringsplicht en van de artikelen 40ter en 40bis, §2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk.

2.5. Verzoeker voert tevens de schending aan van het evenredigheidsbeginsel.

Het evenredigheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De Raad besluit dat de verwerende partij is overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motieven. De verwerende partij handelde hierbij niet kennelijk onredelijk. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur die keuze heeft kunnen maken. Met andere woorden, opdat het redelijkheidsbeginsel geschonden is, moet men voor een beslissing staan waarvan men, ook na lectuur ervan, ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Dit is niet het geval.

2.6. Verzoeker voert ook de schending aan van *“art. 6 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden ondertekend op 4 november 1950 te Rome en goedgekeurd bij de Wet van 13 mei 1955.”*

Volgens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting bevatten van de feiten en middelen ter ondersteuning van het beroep.

Een middel moet een voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel hebben. Het moet de wijze, waarop die rechtsregel wordt geschonden, omschrijven (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590). Deze omschrijving ontbreekt.

Daargelaten de vaststelling en (correcte) opmerking van de verwerende partij dat de schending van artikel 6 van het EVRM niet dienstig kan worden aangevoerd tegen beslissingen die verband houden met de toegang, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen omdat de desbetreffende regels een publiekrechtelijk karakter hebben. Het vreemdelingenrecht is een politiek recht (RvS 22 juli 2001, nr. 96.915). Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft in zijn arrest nr. 39652/98 van 5 oktober 2000, in de zaak *Maaouia tegen Frankrijk*, beslist dat beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, niet vallen onder de toepassing van artikel 6 van het EVRM.

Dit onderdeel is dus, zoals de verwerende partij stelt, onontvankelijk.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien september tweeduizend achttien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN